

Váratlan utazás

2

L. M. Montgomery

Váratlan utazás

L. M. Montgomery

Negyedik, javított kiadás

*Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014*

Éji Dal

1.

Volt valami az öreg udvarházban, ami megállásra kényszerítette Sarát. Talán a hatalmas, hegyes rácsos vaskerítés, amely megannyi fogként vicsorgott az arra járókra. Talán a sötét lucfenyők, amelyek szorosan körülölelték a néma házat, mintha valami titkot őriznének. Mintha az egész hely csupa sötét gyűlölet és szívfájdalom lett volna. Csendes sírásra, tragédiákra emlékeztette, talán – és megborzongott a gondolattól – még valami *átokra* is.

Sara hirtelen megállt a kapunál, olyan hirtelen, hogy Felix, aki közvetlenül mögötte caplatott az üres ruháskosárral, beleütközött. Elvesztette az egyensúlyát, egyenest nekitántorodott Cecilynek, aki elterült a földön.

– Az ég szerelmére, Felix King, csak mert apa és anya bementek a városba egy napra, nem kell úgy viselkedned, mint egy huligánnak – szapulta Felicity, miközben felsegítette és leporolta a hűgát. Tizenhárom éves volt, a legidősebb King gyerek, és úgy érezte, kötelessége, hogy babusgassa a tízéves Cecilyt, és basáskodjék Felix fölött. A tizenegy éves fiú néha nem találta a helyét két lánytestvére között.

– Nem is vagyok hu-gi-lán – tiltakozott Felix, aki néha összekeverte a szótagokat. – Merthogy Sara megállt, ugyibár. Csak úgy. Mintha valaki elkapta volna a grabancát.

– A ház ragadott meg – suttogta Sara, és a fák között megbújó sötét épületet bámulta. – Szavamra mondom, a ház kinyúlt, és szívemre kulcsolta jeges ujjait.

Felicity felsóhajtott:

– Mondd, Sara, tényleg mindenből színjátékot kell csinálnod? Ez egyszerűen csak az öreg Miss Lloyd háza. És ha nem tudnád, a házaknak nincsenek jeges ujjai.

De Sara észre sem vette, hogy Felicity gúnyolódik vele, csak a hatalmas, elhanyagolt kertet bámulta a kapu mögött.

– Mesélj Miss Lloydról, Felicity, szépen kérlek – könyörgött.

– Hát, tulajdonképpen a Lloyd család alapította ezt a várost. No meg persze a Kingek – amikor Felicity felkapaszkodott a családi magas lóra, kísértetiesen emlékeztetett Hetty nagynénjére, aki tanítókisasszony volt. – Olyan gazdag, mint egy királyné. Az itteniek Öreg Lady Lloydnak hívják, mert hogy nemcsak gazdag, de zsugori és büszke is.

– Csakhogy semmit sem ér vele, hogy olyan gazdag – tette hozzá Felix. – Apa azt mondja, még soha senki nem látta mosolyogni.

– Egyáltalán nem látta soha senki, se mosolyogva, se máshogy. Legalábbis nagyon hosszú ideje nem. Egyszerűen fogalmam sincs róla, hogy néz ki – vallotta be Felicity, aki pedig gondosan ügyelt rá, hogy Avonlea minden lakosáról tudja, hogy néz ki. – Nahát, Sara Stanley! Mégis mit gondolsz, hova mész?!

Mert Sara odaóvakodott a hatalmas kapuhoz, és a kilincset tette a kezét.

– Nem mehetsz be. Magánlaksértés volna.

Sara továbbra is csak az elvadult kertet bámulta a kapu mögött.

– Lehet, hogy szegény Miss Lloyd meghalt, és senki sem tudja – felelt. – Nem gondolod, hogy utána kéne néznünk?

A feljáró túlsó végén, ahol a gyerekek már nem láthatták, egy sötét köpönyeges alak siklott elő a susogó fenyők árnyékából. Felosont a széles, alacsony lépcsőn, ami a főbejárat-hoz vezetett, elhaladt a bejáratot őrző kőurnák és -oroszlánok

mellett. Lehajolt, és az ajtóküszöbre tett egy nagy halat, aztán felegyenesedett. A kapucnija közben hátracsúszott, és felfedte Peg Bowen szigorú arcát.

Nos, valahányszor Avonlea-ben szóba kerül Peg Bowen, a legtöbb ember óvatosan suttogóra fogja a beszédet. Mert senki sem tudja pontosan, ki is az a Peg Bowen, és hol is helyezkedik el a dolgok rendjében. A többiekkel ellentétben nyáron nem hajlandó fedél alatt lakni, ehelyett a zöld mezőket járja, vadgyümölcsöt eszik, és a csillagos ég alatt hál. Télen egy apró, görbe kis fakunyhóban húzódik meg az erdő mélyén, amelyet hat macskával, egy háromlábú kutyával, egy varjúval, egy anyás természetű tyúkkal, egy kitömött majommal és egy apró, vigyorgó koponyával oszt meg.

Esténként az avonlea-i tűzhelyek mellett fura dolgokat suttoznak Pegről.

Van, aki azt mondja, boszorkány: képes fekete macskává változni, amikor csak akar. Mások egyenesen azzal vádolják, hogy ő az oka egy-egy gyenge aratásnak vagy hogy ő verte meg szemmel a tehenet. Mások viszont azt állítják, Peg mindent tud, ami nyíltan vagy titokban Avonlea-ben történik. Ezért, meg még más okból is, az emberek félnek Peg Bowentől. De hogy valóban boszorkány-e vagy sem, arra csak azok tudnának válaszolni, akik jól ismerik.

Peg az ajtóhoz szorította ezerráncú arcát.

– Hoztam magának egy szép kövér halat és gyógynövényeket a reumájára – recsegte. – Hónap majd visszagyüvök tüzelőt szedni. És ne hagyja ám elgazosodni a babot, amit vettem, hallja?

Várt. A ház néma maradt, még csak visszhangot sem hallott. Peg aggódalmasan felnyögött, a levélnyíláshoz szorította a fülét, és hallgatózott. Összeráncolta a szemöldökét. Aztán meghallotta a ház mélyéből a rekedt, száraz köhögést. Ez volt

minden; semmi mozgás, semmi válasz, csak a súlyos, testetlen köhögés. De Pegnek ennyi is elég volt. Aki köhög, az él, gondolta, és bölcsen bólogatott hozzá.

Már épp vissza akart húzódni a fenyők mögé, ahonnan jött, amikor megmerevedett meglepetésében. Hangok! Gyerekhangokat hallott a ház felé közeledni. Peg hangtalanul megbújt a szélben lengedező fák között, és várt.

Sara nem akart igazán bemenni. Ragyogó reggel volt, csupa napsütés, amikor az ember minden megerőtetés nélkül érnyesnek és tisztességesnek érzi magát. A négy gyerek nemrég a templom előtt szállt ki Alec bácsi és Janet néni kocsijából.

Sara az előző éjszakát a King-farmon töltötte az unokatestvéreivel, eljátszották az összes kedvenc játékukat, és az öreg ház visszhangzott a nevetésüktől és játékaiktól.

Nem mindig volt ez így. Amikor Sara megérkezett Avonlea-be, hidegen, gyanakodva fogadták. Még idegen volt az unokatestvéreinek. De Sara valahogy túlélte az első szörnyű napokat és éjszakákat, a népes King családban a magányos, tizenkét éves kislány lassan megismerte a barátság és összetartozás melegét, amiről addig csak a könyvekben olvasott. Most már úgy érezte, ő is közéjük tartozik, és örömet szerzett neki a mozgalmas családi élet. Még Janet néni állandó tanácsait is élvezte. Janet néni megállás nélkül mondogatta a gyerekeinek, hogy mit csináljanak és mit ne, úgyhogy a felét sem tudták megjegyezni, és a végén már nem is próbálták.

Amikor aznap reggel a régi ruhákkal teli kosárral kikászálódtak a bricskából, Janet néni megint rákezdte.

– A ruhákat tegyétek le a missziós dobozba, és aztán gyorsan menjetek át Hetty nénihez – parancsolta. – Cecily drágám, ugye holnap reggel nem felejtet el bevetni az ágyadat? Azt

akarom, hogy mind nagyon jól nevelten viselkedjete Hettynél. És ne felejtsetek el időben lefeküdni és...

Alec bácsi ebben a pillanatban szerencsére pattintott az ostorral, és ő meg a felesége végre elindultak Charlottetownba, ahol az éjszakát is tölteni akarták. Janet néninek meg kellett elégednie egy utolsó intelemmel.

– És nehogy elcsavarogjatok útközben, halljátok!

Amikor Sara ott állt az unokatestvérei mellett, nagybátyja és nagynénje után integetett, eszébe sem jutott elcsavarogni vagy akár csak az időt is húzni. De akkor még nem látta meg a Lloyd-ház kapuját, és nem érezte, hogy valami, ami igenis olyan volt, mintha egy kéz lett volna, megérinti a szívét.

Felszaladt a néma kocsifeljárón, és közben tudta, hogy Hetty néni valószínűleg feltálalta már az ebédet, és úgy kotkodácsol a késésük miatt, mint egy kotlóstyúk. Csak hát Felix átnyomakodott mellette a kapun, és azt kiabálta, hogy mind gyáva nyulak, őt kivéve, hát Sara nem tudott ellenállni a kihívásnak.

– Egyáltalán nem félek – lihegte a fiú sarkában –, és ha vannak odabenn halottak, igenis én akarom őket elsőnek látni.

Felix mintha megrettent volna.

– Halottak? De hát ki beszélt itt halottakról?

– Mert lehet, hogy Miss Lloyd már évek óta meghalt, ott fekszik jéghidegen, mereven kinyúlva, és nem tudja senki. Lehet, hogy mi már csak egy csontvázat találunk.

Felix megdermedt.

– Cs-cs-csontvázat? De hát S-s-s-sara... – de Sara már száguldott is tovább.

Felix megállt a gyomos kocsifeljárón, és érezte, hogy egész testét átjárja a félelem. Csak most vette észre, milyen kísérteties a csend, a saját lélegzetvételét is hallotta. Ha abbahagyná a lélegzést egy pillanatra, biztos a saját szívverését is hallaná. De így is érezte, hogy majd kiugrik a szíve.

A nap mintha hirtelen eltűnt volna egy felhő oltalmában. Az ösvény sötétbe borult, az árnyékok mélyebbek lettek. Felix füle szűrt. Visszatartotta a lélegzetét. Ágak recscentek, hirtelen felugrott, és ó egek, ó borzalom, egy fekete szempár meredt rá, töredezett, sárga fogak vicsorogtak felé, és egy sovány kar emelkedett fel, hogy lecsapjon. Felix rémült üvöltéssel sarkon fordult, és visszaroht a rácsos kapuhoz.

– Peg Bowen! Peg Bowen van odabent. Láttam az avonlea-i boszorkányt, és úgy nézett rám, hogy megfagyott bennem a vér! – kiáltotta.

Felicity és Cecily biztonságból, a kapun túlról figyelték ezt a vad, gyáva menekülést.

– Nem is láttad Peg Bowent – vetette oda Felicity. – Csak kitaláltad az egészet, mert nem mersz a házig menni.

Felix nagyot nyelt. Igenis látta Peg Bowent. Tudta, hogy látta. De azt is tudta, hogy ha most elszalad a Lloyd-háztól, Felicity az idők végezetéig gyáva nyúlnak fogja csúfolni.

Habozva megfordult és kényszerítette magát, hogy visszamenjen a házhoz. A térde reszketett, mint a kocsonya.

– De igenis láttam, láttam, láttam – motyogta maga elé.

– Ugyan már! – vetette oda Felicity, és kitárta a kaput a kishúgának. – Gyere, Cecily – mondta, s nagyon bátornak és elégedettnek érezte magát –, nézzük meg, miket művel Sara.

2.

Eközben Sara, akit a félelem és kíváncsiság vonzott a magányos házhoz, már az elülső verandán állt, és orrát az egyik piszkos ablakhoz nyomta. Ahogy szeme lassan megszokta a benti félhomályt, valami furcsa bizsergés futott végig a gerincén.

Hatalmas, magas mennyezetű szobát látott, ami úgy nézett ki, mintha a pókok serege már hosszú évek óta munkálkodnék azon, hogy teljesen befonja. A poros csillárokról pókhálók lógtak, beterítették az elrongyolódott bútorzatot, sötét, csipkés zászlókként borították el a falakat, és fátyolvékony takarók vontak a hideg márványkandallóra.

Sara szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Arra számított, hogy pompát és gazdagságot fog látni. Azt gondolta, a szoba tele lesz csillogó rézzel, kifényesített bútorokkal, dús bársonyokkal, és a kandallóban lobogva ég majd a tűz. Ehelyett lemeztelenített, örömtelen, gondozatlan helyiséget látott. Hát nem azt mondta Felicity, hogy a hölgy, akié a ház, Avonlea egyik alapító családjához tartozik, és olyan gazdag, mint egy királynő? Elmélyülten nézegette a szobát, érezte, hogy a dolognak van valami érdekes magyarázata, és próbálta felfogni az egész különösségét.

Sara nem vette észre, hogy a többi gyerek is bejött a kertbe. Megfeledeztek a félelmükről, kiabálva szaladgáltak, ahogy újabb és újabb dolgokat fedeztek fel. Ahogy múltak a percek, és Peg Bowen még mindig nem csapott le rájuk, Felix önbizalma is visszatért. Szégyellte, hogy az előbb gyáva volt, és azon töprengett, hogyan törölhetné el az esetnek még az emlékét is.

Csak eszébe jutna valami, valami olyan bátor tett, amitől mindenki megfélelkezne róla, hogy az előbb félelmében sikoltozva rohant kifelé! Rámeredt az egyik földszinti ablak repedt üvegére, és lassan kezdett kialakulni a terve.

Sara már épp ott akarta hagyni az ablakot, de hirtelen mozgást látott. Hosszú, csontos, fehér kéz tűnt elő a semmiből, és megragadta a kandallónak támasztott súlyos, kovácsolt piszkavasat. Ugyanebben a pillanatban egy kő csapódott a Sara melletti ablaknak. Az üveg szilánkokra hullt, a pókhálók megremegtek. A kő éppen a kandalló elé esett.

Sara még látta a szeme sarkából, hogy a piszkavas eltűnt, aztán már csak Felix győzelemüvöltését hallotta.

– Telitalálat! Szóval, Felicity, ki a gyáva nyúl?

De csak Cecily kiáltása válaszolt.

– Jaj, ne! Valaki jön! Fussunk!

Sara megfordult, és látta, hogy a többiek teljes sebességgel távolodnak.

– Sara, te is siess! – lihegte Felicity, és leszáguldott a kocsi-feljárón. – Lehet, hogy Öreg Lady Lloyd egyáltalán nem is halott!

Sara leugrott a verandáról, és futott az unokatestvérei után, ahogy csak a lába bírta. De a többieknek elég nagy előnyük volt, és már elérték a kanyart. Egy pillanat, és már nem látja őket.

– Várjatok! Várjatok meg! – De eltűntek a kanyarban. A sóder csikorgott Sara lába alatt, meg-megcsúszott egy kavicson. Ezért a fűvön futott volna tovább a kapu felé, csakhogy lába megakadt egy darab drótban, amely a magas fűben rejtőzött. Sara ijedt kiáltással esett hasra.

Egy pillanatig mozdulatlanul, lihegve feküdt, a fájdalom éles tűként bele-beleszúrta a térdébe. Talán, ha csendben marad, bárki legyen is az üldözője, meggondolja magát, és visszamegy

a házba. Megrázkódott, ahogy eszébe jutott a piszkavasat szorongató aszott kéz.

A hosszú fű nyugtalanul zizegett körülötte a feltámadt szélben. A fenyőfák is mintha közelebb húzódtak volna egymáshoz. A fényes, ragyogó délelőtt elvesztette az üdeségét. Egy kis fekete pók felmászott Sara kezére, mintha át akarna kelni rajta, de aztán meggondolta magát, és visszafordult. A közelében ág recsent. Sara megmerevedett. Óvatos léptek a fűben. Vajon észrevették? Ha nem fájna annyira a térde, felpattanhatna és elmenekülhetne. Hiszen minden jobb volna, mint itt feküdni földnek szorított arccal és várni, hogy elkapják. Már épp fel akart tápászkodni, amikor megragadták a vállát.

– Vandál! Utcakölyök! – sziszegte egy hang. – De most megvagy!

Sara felemelte a fejét, és egyenest Öreg Lady Lloyd haragos arcába nézett.

3.

Az arcon még látszott az egykori szépség nyoma. Az öregasszony szeme sötéten izzott, magas, finom vonalú járomcsontja volt. Sűrű, ősz haját gondosan elrendezte. Ruhája rongyos és fakó volt ugyan, de a legfinomabb selyemből készült. De kezében, amellyel megragadta Sara vállát, nem volt semmi lágyság. Épp ellenkezőleg, mintha acélfogó markolta volna meg. Erősen fogta a kislány vállát, talpra rángatta, alaposan megrázta, és a ház felé húzta.

– Kérem, engedjen el! Ez fáj – tiltakozott a kislány.

De Öreg Lady Lloyd mintha nem is hallotta volna. Haragosan lihegett, és meg-megrázkódott a száraz köhögéstől.

– Nem szoktam vendégeket fogadni – tört ki belőle szaggatottan. – Évek óta nem hívtam senkit, hogy jöjjön fel ezen a lépcsőn. Én vagyok az utolsó Lloyd – megkapaszkodott a néma kőoroszlánban. – Talán jobb is így. Tudod, a családomon átok ül.

– Átok? – nyögte Sara, és úgy érezte, rögtön kiszalad alóla a lába. Hát helyesek lennének az első megérzései? – Miféle átok?

Miss Lloyd nem válaszolt, Sara sérült térdét nézte.

– Vér hullt. Tennünk kell valamit – motyogta. Fellökdöste Sarát a lépcsőn, aztán megállt, mintha valami régi emlék jutott volna hirtelen eszébe. – Akár azt is mondhatnánk, hogy hajlékomat emberi vér szentelte meg – mormolta. A hangja megváltozott, mélázóvá vált. Végignézte a lépcsőket. – Ott! – kiáltott fel diadalmasan és rámutatott egy kőlapra, amely pontosan ugyanolyan volt, mint a többi. – Pontosan ez az a hely, ahol a szépapám elesett, és nyakát szegte. Épp aznap, amikor

elkészült a ház. Azt mesélték, hogy rém nehéz volt utána föl-takarítani – rosszallóan csettintett, és pillantása ide-oda ugrált, mintha azt kutatná, hogyan menekülhetne vissza a múltba.

Sara újra beleremegett a félelembe. Teljes szívéből kívánta, hogy elszaladhasson. De a térde fájdalmasan lüktetett, és Miss Lloyd erősen tartotta. Gondolatai vadul kergették egymást. *Koncentrálj*, próbált meg erőt venni magán, *tervezz!* De ez sem használt. Ezzel az erővel egy medúzát is felszólíthatott volna, hogy koncentráljon; egyszerűen képtelen volt ráncba szedni rémült, szétszórt gondolatait, hogy kidolgozza a menekülés tervét.

Még mielőtt kinyithatta volna a száját, hogy segítségért kiáltson, azt vette észre, hogy máris berángatták a sötét előszobába. A nehéz ajtó becsapódott mögötte – olyan volt a hang, mint az ítéletnap mennydörgés.

– Ide ülj le! – parancsolt rá Miss Lloyd, és olyan erélyesen mutatott rá hosszú, fehér ujjával a magas támlájú székre, hogy az szinte kiugrott az árnyékból. – Egész kényelmes szék. A nagybátyám kedvence volt. Ebben is halt meg, szélütésben.

– Istenem – nyögte Sara, és igyekezett, hogy ne hallatsszék, mennyire meg van rémülve –, olyan nehéz lehetett...

– Ostobaság, gyermekem. Egyáltalán nem nehéz szélütést kapni. Tanulás nélkül is sikerül – és lenyomta Sarát a székbe. – Most pedig ne mozdulj! Hamarosan visszatérek.

És ezzel eltűnt az előcsarnok sötét mélyén.

Ahogy kiment, Sara kikászálódott a székből, és a bejárathoz sántikált. A kerek kilincs nem mozdult. Sara majdnem felzokogott csalódottságában. Újra próbálkozott, hol erre, hol arra csavarta, de a hideg rézgömb kicsúszott ijedtségtől reszkető kezéből.

Száraz köhögés a folyosón – Miss Lloyd jön vissza! Sara, amilyen gyorsan csak tudott, visszaugrált a székhez.

Öreg Lady Lloyd egy kerek tálkát tartott hosszú, csontos kezében, amiben valami folyadék gőzölgött. Egészen különös szaga volt. A gőz úgy szállt fel, mint a tömjénfüst, körülfonta a gondmarta arcot. Sarát egy középkori varázslónőre emlékeztette.

– Mi-mmi ez? – kérdezte, miközben Miss Lloyd letérdelt, hogy a térdére kenje a gyanús kinézetű keveréket.

– Gyógynövényfőzet – mondta Miss Lloyd. – Peg Bowen hozta a növényeket.

– Peg Bowen? De hát ő nem b-b-boszorkány?

– Úgy boszorkány, ahogy én Viktória angol királynő vagyok – vágott vissza Miss Lloyd, s ügyesen kitisztította és beecsetelte a sebet.

– De hát Viktória királynő már meghalt, Miss Lloyd – vetette közbe Sara félénken.

– Én is – felelt Miss Lloyd szárazon –, vagy legalábbis nagyon hamar meg fogok halni.

Sara csodálkozva figyelte, ahogy az öreg kéz gyengéden megerősíti a térdén a kötést. Lehetséges, hogy valaki igazán zsigori és büszke legyen, és mégis úgy segítsen egy másiknak, ahogy Miss Lloyd most neki?

Gondolatait halk nyikorgás szakította félbe, mely mintha a sötét konyhai folyosóról jött volna. Mintha valaki a hátsó ajtón kaparászna.

Miss Lloyd megragadta a piszkavasat.

– Ne merj moccanni! – sziszegte, amikor Sara megpróbált feltápászkodni. – Nem tudom elviselni, ha valaki egyszer csak váratlanul felbukkan, mint valami keljfeljancsi. Maradj csak, ahol vagy! Magam is el tudok bánni a betolakodókkal – és kardként lóbálva a piszkavasat, megindult a zaj felé.

Sara utánabámult. És ha az unokatestvérei akarják megmen-
teni, ott állnak a hátsó ajtónál, és még csak nem is sejtik, hogy Miss Lloyd lecsapni készül?

Öreg Lady Lloyd, mint a vadászó macska, nesztelenül lopakodott az áruló zaj forrása felé. Hirtelen mozdulattal elrántotta a tolozarat, és kitérte az ajtót.

Egy kövérkés, igen jó módúnak látszó férfi állt az ajtóban. Füle mögött ritkás ősz haj göndörödött. Egyik kezében borítékot tartott, épp azt próbálta az előbb begyömöszölni az ajtó alatt.

– Margaret néném! – kiáltott fel, és egészen a keményített, fehér gallérjáig elpirult. – Hogy rám ijesztett!

– Elkaptalak, Andrew Cameron. Leselkedtél, de hát mi mászt is lehet várni egy ilyen gazfickótól. No most aztán tűnj el arra, amerről jöttél!

Mr. Cameron kihúzta magát.

– A hátsó kapu nyitva volt, Margaret néném. Tudja, hogy aggódom maga miatt. Én csak...

Miss Lloyd felemelte a pizskavasat.

– Azt mondtam, kifelé! Kifelé, mielőtt fejedre hívom a Lloydok átkát!

De Mr. Cameron keményen tartotta magát. Az asszony felé nyújtotta a borítékot.

– Aggódom, hogy nélkülözésben él, Margaret néném. Kérem, fogadja ezt el!

Miss Lloyd belesápadt a vad haragba.

– Inkább meghalok, semmint könyöradományt fogadjak el. És különösképpen nem tőled, Andrew Cameron. Bármilyen borzalmas legyen is a helyzetem, a büszkeségem azért még megvan. Most pedig takarodj innen, mielőtt úgy megütlek, hogy arról kódulsz! – és teljes erejéből becsapta az ajtót, s ráhúzta a tolozarat.

Sara nagy érdeklődéssel hallgatta a beszélgetést, egészen megfélekedezett közben a saját bajáról. De az ajtócsapódás rádöbentette, hogy tulajdonképpen fogoly egy furcsánál is

furcsább asszony furcsa házában. Ráparancsolt magára, hogy szedje össze a józan eszét. Egy dolog biztos – el kell innen tűnnie.

Óvatosan odaosont a bejárati ajtóhoz, és újra próbálkozott. Most lassan, ütközésig fordította a kilincset. És sikerült! Az ajtó nyikorogva kinyílt. A friss levegő az arcába csapott, amitől teljesen magához tért. Sara boldogan kilépett a meleg délutáni fénybe.

Amilyen gyorsan csak tudott, a bekötözött térdétől, lesántikált a lépcsőn, át a fűvön, a kocsifeljáró felé.

Hallotta, hogy Öreg Lady Lloyd utánakiabál. Nem állt meg, de azért hátranézett. Miss Lloyd ott állt a nyitott ajtóban, és még mindig a piszkavasat szorongatta a markában.

– Gyere vissza! – kiáltotta –, még nem végeztem veled.

De Sarának esze ágában sem volt visszamenni. Legalábbis egyelőre nem. Időre volt szüksége, hogy elgondolkozzék a csupa ellentét Miss Lloydon és a családi átkon, melyet olyan gyakran emlegetett.

4.

Hetty King, mint a King család legidősebbje, nagyon komolyan vette a felelősségét. Megrémült, amikor unokaöccse és -húgai ciklonként rontottak be patyolattiszta otthonába, és azt kiabálták, hogy Öreg Miss Lloyd fogságba ejtette Sarát. Megfagyott benne a vér arra a gondolatra, hogy a King család bármely tagját illetéktelen behatoláson kapják. Ráadásul épp amikor az ő gondjaira vannak bízva! Mit fognak majd Alec és Janet mondani, ha hazajönnek?

Hetty büszke volt arra, hogy ura az érzelmeinek. De arra a gondolatra, hogy szembe kell majd néznie az öccsével és sógornőjével, amikor hazajönnek Charlottetownból, izgatottan ugrálni kezdett a szíve keskeny mellkasában.

Egy pillanat alatt fejébe csapta a kalapját, és sietett a Lloyd-házba. El volt rá szánva, hogy mindenáron megőrzi a család jó hírnevét. A három gyerek ijedt kicsibeként futott utána.

De nem a felháborodott Miss Lloydal találkozott, aki azzal fenyegette meg, hogy az egész King családot bíróság elé citáltatja, csak Sarával, aki meglehetősen nyüzöttan és zavart képet vágva bicegett feléje a kocsifeljárón.

A gyerekek annyira megkönnyebbültek, hogy sértetlenül látják viszont Sarát, hogy azonnal körülvették, és kérdésekkel kezdték bombázni.

– Mondd, Sara, az a k-kéz a piszkavassal? K-kísértet volt? Vagy tényleg Miss Lloyd? – Mióta a magas, fehér alak megjelent az ajtóban, Felix egyfolytában rettegett, hogy egy halottat riasztott fel.

– Hát persze, hogy nem kísértet volt, Felix – válaszolt Felicity mérgesen. – Miss Lloyd tetőtől talpig selyembe volt öltözve, még messziről is láttam. Mindenki tudja, hogy a kísértetek nem járnak selyemben!

– Mit csinált veled, Sara? Bántott? – aggódott Cecily, és kis kezét az unokanővérébe csúsztatta.

– Nem, nem bántott, Cecily. Bevitt a házába, ami sötét és nagyon elhanyagolt. Azt mondja, meg van átkozva.

– Hála az égnek, épségben szabadultál – sóhajtott Cecily, és tágra nyílt szemmel bámult a merész Sarára.

Hetty néni éles hangja fűrészként hasított bele a gyerekek üdvözlő csivitelésébe.

– Sara Stanley, az ég szerelmére, mi lelt, hogy engedély nélkül bementél Margaret Lloyd kertjébe?

– Azt hittük, Hetty néni, hogy Miss Lloyd talán halott – és Sara megborzongott, ahogy eszébe jutott a poros szalon. – Az egész hely olyan rettenetesen csendesnek és elfeledettnek tűnt, mintha valaki elvarázsolta volna.

– No hiszen, varázslat! Margaret Lloyd ugyanúgy nem halott, ahogy én sem.

– Nagyon igaza van, Hetty néni, Miss Lloyd egyáltalán nem halott. Sőt, egész biztos vagyok benne, ha Felix tudta volna, hogy mennyire él, sosem törte volna be az ablakát.

Hetty néni eltátotta a száját.

– Ablakot? Micsoda ablakot?

Felix Sarára meredt.

– Félig már amúgy is be volt törve – motyogta.

– Felix King, úgy érted, van képed szégyentelenül elém állni, mikor pedig betörted Miss Lloyd egyik ablakát?

Hetty néni álla megreszketett. Elsápadt dühében, és megragadta elvetemült unokaöccse fülét. Lehet, hogy Miss Lloyd mégis beidézti őket a bíróságra, és oda lesz a King család jó

hírneve? Hetty izgalomban megragadta a bűnös fülét. Magában már hallotta, hogy a bíró lecsap a kalapáccsal, és a pletykás, kíváncsiskodó tömeg róluk suttog. Felix tiltakozóan nyöszörgött, de ez sem riasztotta fel a lelki szemei előtt lejátszódó rémálomból.

– Ez fáj! Hetty néni, engedjen el!

Lehet, hogy a haragos Miss Lloyd épp ebben a pillanatban utasítja az ügyvédeit, hogy indítsák meg a törvény gépezetét, amely majd bemocskolja, sárba tapossa a King família jó hírnevét. Hetty néni elárasztotta a sértődöttség, és tiltakozásul újra megrángatta Felix fülét. Ő, Hetty Euphemia King nem nézheti tétlenül, hogy ilyen szörnyűség történjék. Meg kell menteni a család becsületét: Igen, utolsó leheletéig harcolni kell, nem engedheti, hogy akár a legkisebb folt is essék a család becsületén. Meg kell...

Felix felüvöltött fájdalmában, és Hetty visszazökkent a valóságba.

– Letépi a fülem, Hetty néni, eressen el!

Hetty ujjai végre elengedték a tüzes, dagadt fület. Felix gyorsan elhártrált a keze ügyéből.

– A csudába is, Hetty néni, Miss Lloyd megcsináltathatja az ablakát, ha ahhoz támad kedve, de egy kisfiú nem növeszthet csak úgy új fület!

Hetty néni sarkon fordult, és mivel bántotta a lelkiismeret Felix miatt, élesebben válaszolt, mint ahogy akart:

– Ebben a pillanatban indulás hazafelé, még mielőtt igazán megharagszom – arca olyan volt, mint egy viharfelleg, és lerohant a kocsibejárón, a három King gyerek meg jámboran követte.

Sara hátramaradt. A térde fájt, a feje zúgott, annyira megzavarta a kiismerhetetlen Miss Lloyd. Azt kívánta, bárcsak ne szólt volna az ablakról. Bocsánatot akart kérni Felixtől, de

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mérges nagynénjük már kiterelte a fiút a vaskapun, és most türelmetlenül nézegetett vissza Sarára.

– Ne maradj le, Sara! – mondta. – Az ebédről máris lemaradtál, és ha így folytatod, a vacsoráról is elkésel.

Amikor Sara odaért a kapuhoz, Hetty néni észrevette a térdét. A kislány olyan rohanva menekült, hogy a kötés lecsúszott a bokájáig, és tisztán láthatóvá vált a zöldebarna paszta, amit Miss Lloyd kent a sebére.

– Nagy isten az égben! – kiáltott fel Hetty néni –, mi az ördög az a gusztustalan gezemice a térdeden?

– Gyógynövénykrém, Hetty néni, amit Peg Bowen adott Miss Lloydnak.

Hetty néni nem bírta tovább türtőztetni magát. – Peg Bowen! – horkantotta. – Az ember nem képes megérteni, miért nem csukták le már évekkkel ezelőtt azt az örült nőszemélyt.

Aztán jóformán kilökte Sarát, és becsapta maguk után a kaput. A kis csapat komor csendben menetelt Hetty néni házához.

Lehet, gondolta Sara, akinek eszébe jutott, hogy aznap reggel még milyen könnyű volt a szívük, lehet, hogy Miss Lloydnak igaza van, és mégiscsak léteznek átok.

Amint a Lloyd-birtokra újra csend borult, egy sötét alak jött elő a bokrok közül.

– Örült, mi? – mormolta Peg Bowen, és szigorú arcán egy pillanatra ferde kis mosoly futott át. Egy darabig a távozők után bámult, pillantása megpihent Sara szőke fején. – Minden rosszra a nap alatt – suttozta – vagy van gyógyír, vagy pedig nincs. Elgondolkozva megszívta régi pipáját, amit mindig mindenhova magával vitt. – De van gyógyír – motyogta –, úgy ám, és meg kell találnunk, még mielőtt túl késő lenne.